Budapest, február 27. 685. (9.) szám. XIV. évfolyam. 1881.

BORSSZEM JANKÓ

A dagály.

S:—y Gy—a. *Csak odáig a kikötőbe érjünk el, Kálmán komám, mielőtt beáll az apály!*

Előfizethetni a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési dij: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Bismarck mulatságai.

— Eredeti sürgönyökben. —

Berlin, *febr. 1.* A vas kanczellár épen most dobta ki Camphausent, még pedig oly rudon, melyet a Reichshund szolgáltatott. A kommóczió után a herczeg jobban aludt.

* * *

Berlin, *febr. 2.* Bismarck herczeg Eulenburg gróf ujdonatuj szűrét teritette a kabinét elé. Csak azután vette észre, hogy nincs benne a gazdája, akit tehát külön kellett utána hajitani.

* * *

Berlin, *febr. 3.* Orvosi tanács következtében a vaskanczellár kénytelen testgyakorlatait folytatni. A rugdalkozást kiválóképen ajánlta neki orvosa. Ezentul csak oly tagokat szegődtet kabinetjébe, akik hajlandók czélpontul a derekukat beadni.

* * *

Berlin, *febr. 4.* Szünnap. Bismarck ma nem hordott le és nem hajitott ki minisztert.

* * *

Berlin, *febr. 5.* A tegnapi mulasztást ma azzal hozta helyre a herczeg, hogy három minisztert dobott ki: az egyiket előleg a holnapi napra, mert akkor ő más fontosabb dologgal volt elfoglalva.

* * *

Berlin, *febr. 6.* Nulla dies sine linea. Legujabban ugyanis azt a szokást hozta be, hogy kabinetje tagjait reggelenként vonalzóval végigveri. Azt állitja, hogy ez a fegyelemre igen jó hatással van.

* * *

Berlin, *febr. 9.* Nagyon meg van elégedve uj kabinetjével, kitünően szolgálják, ugy hogy összes házi cselédségét elbocsáthatta. Üres óráiban a miniszterek végzik a csizma-, ruha- és szobatakaritást s szolgálnak fel az asztalnál.

* * *

Berlin, *febr. 14.* Bismarck arra a gondolatra jött, hogy miniszteriumát livréeben járassa, melyek családi szineit viselik. Nyakukban egy táblácskát viselnek e jelmondattal: »*Ordnung muss sind!*«

Nyilttér.

Gambetta Leon urnak

Páris.

Hogy meri az én hiressé vált mondásomat: „*Mi várhatunk!*“ forrás megnevezése nélkül francziára fordítani? S pláne még roszul is. Én a pluralis majestatissal éltem s azt mondtam: „*Wir können warten!*“ — Ön csak annyit mer mondani, hogy: „*Én várhatok!*“ Vagy republikánus érzelmeit azzal is akarja dokumentálni, hogy kerüli a plurális majestatist? Ön mindenesetre plágiumot követett el s azért, mint ilyet, legfőbb semmitőszékem elé czitálván, in contumatiam elitélem e felszólalásom elszenvedésére.

SCHMERLING LOVAG
jelenleg legfőbb semmitőszéki elnök.

Épitkezési mozgalom.

Az ÉPITÉSZET a tulajdonképeni »házi ipar«, mert a házak elkészitésével foglalkozik, ez pedig mindig otthon történik. Ezt persze iparmüzeumunk szóvivői nem sejtik s igy vele nem is törődnek.

Ez iparág 1880-ban nagyot lendült fővárosunkban. Illő tehát, hogy reája röviden visszapillantsunk. Kár, hogy az országos képtár környezetének aszfaltozása iránt hiába alkudoztak Makart bécsi aszfalt-festővel; ez annál sajnosabb, minthogy ennek következtében ama tájék ezentul is k o c z k á z t a t v a lesz. A boulevármegyéhez csatoltatott a múzeumi körut s a Kálvin-tér, mely utóbbi kálomistaság csak a Tisza Kálmán kormányzása alatt lehetséges és a többi felekezetnél méltó respektust fog kelteni. Borászati szempontból dicsérendő, hogy az extra-villányi felé 7 uj utat csináltak. Csak aztán rá ne akadjon a filloxera!

Középület nagy számmal jött létre, nevezetesen: a VII. kerület plebániája, paplakóniai stylben, szent Tégla (Sancta Thecla) auspiciumai alatt; a nádorszigeti fürdő a Nádor-utcza lakosai számára, mely alkalommal, mint Rómában, ugy itt is a palatinusi dombon történtek ásatások; a Rudasfürdő rudimentumait kiépittették, ugyszintén a törökfürdőt is mindennemü (azaz férfiak és nők együttes rendelkezésére álló) stylben; a tabáni templom kitisztittatott és megujittatott, mely »tiszt-ujitás« a parlamenti rendszer üdvös befolyását mutatja. E templom tornyát, a vidék r e g é n y e s s é g e érdekében, r o m á n stilben vakolták. Végre az üllei kaszárnyát alakitották át »Uj-épületté«, azonban csak legtitkosabb helyiségeiben, melyek ezáltal lieux d'aisance-ból lieux de renaissancezá változtak.

Épitkezés alatt vannak még: a csepeli kőpart, mely quaibányai homokquaiból épül. Az »elevator« nevü nevelő-intézet; a budai vizvezetőhely, melynél csak az sajnálható, hogy a hazai termelés érdekében a vascsövek helyett kukoricza csöveket nem használnak; az állati szeretetház (a B a r m a k i d á k korabeli arabs stilben); a dunai indóház (a germanizáczió elkerülése végett nem indó-germán, hanem indó-magyar izlésben); a fiók-zálogház, melyben kiki zálogba teheti fiait, stb.

Magánépületekre Budapesten 1112 engedély adatott, és pedig 74 emlékszerü disznószállásra, egy nagy disznó hizlalóra, egy törvényjavaslatgyárra, 40 földszintes épületre (zártszék kivételével), egy kőmives páholyra, 1 béltisztitó gyárra, (keserüvizforrás?), 1 országos géptárra, 1 erőgyárra (Wiener Stärkefabrik), 1 ki*fóthozott palotára*, 20 *villára* (a *kanál*izáczió kiegészitéseül), 1 philagáriára (kutyaól), 4 mauscholeumra (apró börzére) stb. stb.

E számok ékesszólásával szemben csak azt kivánhatjuk, hogy a fele se legyen igaz.

A BERLINI MASTER HOLDEN.

Valjon meddig győzi még szusszal a vén bumberdós?

Az idegen pénz.

— Bus vezérczikk a betájligung előtt. —

BOLDOG magyar! Az idegenek pénze
Árad be hozzád s keresi zsebed.
Királyi kegy az idegenre nézve,
Ha aranyával szolgálhat neked.
Hollandus, angol, franczia és német,
Csak szólj: s kínálja pénzét mihamar —
Van-e több ilyen vig, ily boldog élet?
Légy büszke rá — s vakulj szegény magyar!

Boldog magyar! Saját kezedbe adja
A pénzt az udvarias idegen;
Saját hazádnak bölcse, jója, nagyja
Áll ört a büvös, kincsontó helyen.
És cseng az idegen pénz; kap belőle
Mind egytől-egyig, a ki csak akar —
Mulassad el, essél mámorba tőle,
Henczegj vele — s vakulj szegény magyar!

Boldog magyar! Az idegen aranynak
Csilláma széjelárad e hazán;
A híre sem lesz itt nyomornak, bajnak,
Lesz ujra »dinom-dánom!« s »húzd czigány!«
Hölgyednek Brüszel szállit ujra csipkét,
Ruhát számára Worth Párisba' varr,
Monacóba is elnézel kicsinykét,
Csak élj vigan — s vakulj szegény magyar!

Boldog magyar! Ki szent együgyüségben
Nem látod, hogy az idegen arany
Másod magával megy ki ujra szépen;
Nem visz sokat — de viszi, ami van.
A szép álomra kínos ébredés jön
S a délibábtól aranyos avar
Sivár, kihalt lesz — s ekkor, bárha későn,
Majd fölnyitod szemed, szegény magyar!

*

Az idegen pénz.

— Vig vezérczikk a betájligung után. —

Idegen vér
Az, amit kér
Beteg testünk.
Által estünk
Nyirkon, nyákon,
S több gyermeki nyavalyákon.
Még csak egy kis transfusio —
Rosz vérünknek ez leszen jó.
Attól mind meggyógyulunk —
(Éljen a betájligung!)

TUDOMÁNY

A csöppekről.

Csöppentette: **b. Eötvös Loránd.**

»Gutta cavat lapidem!« Régi és jelentős mondás ez. Mert valóban, bármily csöpp legyen is a csöpp, nagy szerepet játszik az a természeten kivül a társadalomban is.

A legfontosabb csöppek a következők:

1. A Hoffmann-csöppek.
2. A fogcsöppek.
3. Az opium-csöppek.
4. A veritékcsöppek.
5. A könycsöppek.
6. A piritósra való szalonna csöppek.
7. A tintacsöppek.
8. A harmatcsöppek.
9. Az esőcsöppek.
10. A csöpp ember.

Ezek mind igenleges képződmények, bizonyos érezhető hatással, mely a Hoffmann-csöppeknél a Pylorus Billrothiiban, a fogcsöppeknél a Fáczányi kasszájában, az opiumcsöppeknél a csikaróbélben (Grimmdarm), nyilatkozik.

A veritékcsöppek három alfajra oszlanak, u. m. a közönséges izzadási csepp, *(sudor communis)*, a parasztoknál átalánosan elterjedve s a politikában »véres veriték« műszó képében igen gyakran felhasználva; a drukkolási és szurkolási veriték csöpp, *(sudor academicus)*, a a szigorlóknál rendes nyavalya, csak diplomával felszárítható; a félsz-veriték, *(sudor germanicus)* »Angstschweiss« elnevezés alatt a sz. István korona országaiban csupán csak a »verfolgtes Sachsenvolknál«, egyébként nagy Németországban közönséges.

A könnycseppek, *(lacrimae,)* hasonló osztályozás alá foghatók u. m. a bánat, az öröm, a harag könycseppje; német válfaj a »Weltschmerz mit Gefühl aus deutschem Gemüth« *(lacrima sentimentalis germanica)*, mely aggszűzeknél nagy becsben áll.

A piritósra való szalonnacsepp, *(gutta deliciosa hungarica,)* valódi magyar nemzeti csepp, fáin élvezet otthon, borzasztó gyötrelem a hontalanságban, hol az ember képzeletében megjelenve a szivre hull s égető honvágyat fakaszt.

A tintacsepp, *(gutta atramentaria impertinentissima)* triviális elnevezés szerint »malacz, pocza«. Felnyalható ugyan, mikor a papirosra esik, de nyoma megmarad; fel nem nyalható a fehér nadrágról, a mancsetliről, stb.

A harmatcsepp, *(gutta poëtica)*, számos lyrikusnál az elvizenyősödés inditó oka, rendesen zöldség, pacsirtadal stb. effélével közösen nedveskedik.

Az esőcsepp, *(gutta Jovi pluvii)*, a majálisok, ünnepies bevonulások rendes járuléka, melyet csak a közönséges rusticus természet mond »isten áldásának«.

A nemleges csöppek nem kevésbé érdekesek.

A kinek ma kedve nincs,
Annak egy csöpp esze sincs.

E kiváló vers eléggé jellemzi a nemleges csöppek természetét.

Csöppet sem fél; csöppet sem ad; csöpp türelme sincsen; ide csöppent; csöppentett filkó; csöppet sem ér; csöpp bátorsága, szemérme, szelleme, kedve, öröme sincsen — ezek mind a nemleges csöppek fogalomkörébe sorakoznak.

Kérhetünk egy csöpp vizet, poharat értve; egy csöpp bort, quaterkát értve; egy csöpp kávét, findzsával értve (kivált kávénénikéknél divatozó képlet); de kérhetünk egy csöpp kulimászt is (ha fuvarosok vagyunk), egy csöpp hust, kolbászt, szóval egy rakás oly kategóriába tartozó dolgot, hol a csöppnek az a jelentősége, ami a »Wurst«-é, a melyet a német a »Speckseite« felé dobál.

Aztán meg itt vannak a csöpp emberek is: csöpp Gyulai, csöppebb Fraknói, legcsöppebb Szabó s legislegcsöppebb Borsszem Jankó.

Szóval, egy csöppet sem tulozok, a midőn e csöppek számára önöktől egy csöpp figyelmet és egy csöpp türelmet kérni csöppet sem haboztam.

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Sinálnak a finánczminiszternak szemrehányás, hoid nem nyilvános lizetácziónon adja ki oj papirosrente. Forcsa! Hiszen épen azért veszünk fül e külcsön, hoid elkeröljönk a lizetácziónt.

*

Látom járkálni Bodapesten gürüg tiszteket, amik vásárolják lovat. Mit ér akar a mienk neutralitét, hoidha fellovaljuk Gürügocszág?

*

Alvastam az ojságba, hoid az arszágos bankba a herr fun Börzeviczy is lesz igozgotó. Naczerő gandalat! Mindjárt prenümiroztam ed akcziára, mert enél a banknál nehezen fogják lopni.

*

Mégsem nadjon bizuk az oj gröudolásba. Hoid is monja a peldabeszed? »Heute Bank roth — morgen Bankroth!« Aztat az egy actiet is eladtam mit noch.

*

Azt is alvasok az ojságba, hoid Stettinbe az antiszemiták feljojtották a zsinagóga. Termeszetes! Elüszür lángra jojtotta a herr fun dr. Henrici a fiotolságot, azotán lángra jojtotta o fiotolság a zsinegógot.

*

A herr fun Istóczy is jójtogat. Gatt! milen schwach jójtogatás! Jün a dekán ur, egyet spriczel és vége van a töznek. Ha a roszba is oljan jenge ez a mostandi generation, miljen jenge lehet a jóban! Pedig ez sokal nehezeb.

*

Mast már sakodjan nadj az antisemitizmos. Pénteken elmentem a rácz fördübe. A hoid bemedjek a fratir kamerba, eczer sak elémbe állja magát egy hosszó vékon szál legin, és ógy nyójtóztatja engimet azon a kőpodon végig, és ógy megtapogat az én oldalbardámat (nem a Zálikámat!) — hoid azt hitem: én vadjok a maglódi zsidó biró. Eszembe sem jotta nekem, hoid ebbe a tene frotir folterkamerba álarcz nélköl is megtodják, hoid ki az izraelitó.

Börze nótái.

I.

Szennyes volt az ingem,
Szennyes a gatyám is,
Majd hoz Bontoux frankot,
Gründol vele bankot
A magyarnak.

II.

Bontoux papa azt izente,
Nem fér a pénz a zsebibe,
Hogyha nem fér, hozza ide,
Elveszszük mi azt izibe,
De el ám.

III.

Ne menj magyar a tarlóra,
Ne hallgass a gründolóra,
Megint megvágod a kezed,
Más eszi meg a kenyered.

III.

Lesz neki, lesz neki, lesz neki, lesz,
Lesz neki, lesz neki, lesz neki, lesz,
Hogyha játszik hausseban,
Rentepapirosban
Lesz neki, lesz.

V.

Vagyok olyan alkusz, mint kend,
Adok-veszek épen mint kend,
Ha nem lászi, jöjjön schluszra,
Kössünk seftet juliusra.

VI.

(Más.)

Vagyok olyan agent mint kend,
Vágok olyan pafant mint kend,
Hanem lász el, nincs kár benne —
Egyen meg magát a f . . . !

VII.

Felszállott a páva
Börze ablakára
Sok contreminista
Szomoruságára.

VIII.

Kis-Komárom, Nagy-Komárom
Lesz a rente tizenhárom,
Drukkol is már a Szapáry,
Tizennégyet nagyon vári.

* * *

Hogyha tizenötre ért fel,
Szóba áll majd Rotschildékkel.
Oszt' aszondja: konvertáljunk,
Aranyból papirt csináljunk.

IX.

Esik eső, esik,
Pénzeső esik,

Lapos erszényemnek
Nagyon jól esik.

TÁRCZA.

Vigadói vigadások a termeken kivül.

Bál vagy hangverseny vonjon a redoûteba — annyi bizonyos, hogy megkeserülöd. Ha hosszu előtted a kocsisor s fölhasználva a száraz időt, hölgyeddel gyalog akarsz besurranni: ugyancsak a falhoz kell lapulnod, hogy ló le ne gázoljon, be ne mocskoljon; hintó kereke szemedbe ne vágjon sarat s egyéb rokon hulladékot. Mennyibe is került az az uj adnexus?

Ha ép-kézláb menekültél meg: orrod megcsavarodik, véred fölháborodik s a nő, kit karadon vezetsz, akár elsülyedne szégyenletében. »Itt«-várát ostromolja a férfi had, várhatatlan vitézségében korán készülve a rohamra s a lecsillapult harczi hevedelem után kényelmesen »after leaving« hozva rendbe magát. Mennyibe is került az az uj adnexus?

Coupéja puha párnaiba temetkezve ül a hölgy. A kocsisor megreked, épen a mosó konyha előtt, melyet utjába ejtett a főváros atyáinak bölcsesége. Jobbról az itt-es gőzök, balról a fortyogó szennyes szappanyszagu párázata csap be hozzá. Fölöslegül a mosó tündérek, élve a jó alkalommal, bekukkantanak a hintó ablakán. »Hej mikor én is ilyen fiatal voltam!« mondja az egyik Sára néne s keze fejével végig törüli az orrát. Mennyibe is került az az uj adnexus?

A fogat megáll. A lugzás páráihoz s az ostrom büzéhez járulnak a szemben levő sörházi kocsma gőze, zsirban pirkadó vöröshagyma illat s a kosz különféle emanácziói. Nincs is szebb annál a födött avenuenél! Mennyibe is etc.

Végre! Bent vagytok a nagy üvegajtó mögött. Ebben a pillanatban százezer angol tüvel bélelt metsző léghuzam szurkálja bőrödet, ha a portásénál vastagabb medvebekecs dagadoz is rajtad. A szoknyákba elmésen kombinált forgó szél kapaszkodik s megsuhogtatja a női toilette legtitkosabb darabjait. Mennyibe is . . . .

Szünóra. Hölgyedet a folyosón át az ebédlő termekbe vezeted. Nemcsak itt-es, de ittas gőzök is fogadnak. Vesepecsenye-röpitő, sör- és borszállitó pinczérek löknek félre, alázatosan bögve, hogy »bitte sehr!« Van egy pontja e folyosónak, ahol a még nem ivott sör a már ivottal egy tócsában locsson össze. Aztán leültök vacsorálni. Mózsesnek fütött frigyládája mellett (itt kályha gyanánt használják) megsülsz, a szomszéd asztalnál meghülsz. Kérem, mennyibe is került . . . .

Húnok csatája. Az én kabátom a te kabátod!
— Feri, nézd meg, a sálom a bundám ujjában van-é?
— A bunda újja megvan, a sál is; de a bunda nincs.
Haj rá!
Még most is dulakodnak.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

Hónap vége felé, mikorra mán elfogy a Krisztus — nincsen semmi foglalkozása a jogásznak; hát akkor tüntet.

*

Dákó Pista pajtásomat is felszólitották, hogy irja alá az Istóczy-árkust. De ő csak annyit mondott, hogy: »Kérem, nem foglalkozom semmit a kérdéssel; sláger oda be!« Aunyah!

*

Aztán ugy cselekedtünk, hogy magunk irtunk alá 15 Kovács Józsefet és 21 Szabó Lajost, mert mivel hogy sok ilyen van abban a zálogintézetben, akit ugy hivnak hogy »egyetem.«

*

Hej! Annak a Kohn zsidónak az az ezer katasztrális holdja ott a mi ősi kuriánk tövében! Meg az a begyes feketeszemű Czilike! Hol vagy már vegyes házasság, hogy keverném vele össze a véremet!

*

Ha a zsidó kollégákat elcsapnák az egyetemből, akkor ritkán esnék ott szigorlat.

*

Már meg is bocsátanék nekik, csak ne tudnának olyan jól klábrizni.

KATHEDRAI BÖLCSESÉGEK.

A párviadal mint középkori szokás maradt ránk, mely a keresztes háborukig egészen ismeretlen volt előttünk.

*

Az adóvégrehajtási intézmény csak akkor éri el rendeltetését, ha a végrehajtók kényszerithetik az adózókat, hogy jószántukból fizessenek.

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Dicsőség útja. —

Szorrí!

A hová köpök, a magam glóriája serczegteti rám vissza a ragyogó sugarát.

Más görhes melylyet fővetne a dicsőség — de én kibírom. Hát ha pirámist raknának fölibém, e'kköhintésemmel nem fölödittanám, ha ja giczei gulya vóna is? Föl én.

Auzlógba ott fityög a »Mokány Berczi pipája.« Oan szükre fúrta az a hódoló német, hogy csak az Entvisztli dzsoké háhatna mög benne. De ha virginiára szóll, hát illik is, hogy szoros lögyék. A sürü belegyugdosástul maj kibővül az a szipka. Vettem egy tuczettel. Lupi bácsinak is hoztam, ha győzi még szuflával.

Amoda egy bóttal »Mokány Berczi kalapot« mér egy jordány menyecske. E' ddarabot a fejembe nyomattam a jebuzellával, nyomnám viszonzásul a magam karimás kalaptyát az ü bogár fejibe, hogy hullana rája mind az a szerelmetes gondulat, aki bele gőzölt a buborékos agyambul.

— Gatt! Ugy örölöm magamat, flautázta a mózsilla, hogy leheti szerencsém hires urasághoz. Olyan szép, olyan elegant gafelír!

És ugy ragyogtatta a szömit, hogy akar gázos világ se jégett vóna a bóttyába, mégis finyössen lett vóna jaz kijilluminávа.

— Hát osztán, ifiasszonykám, hogy vesztegeti az *én* kalapomat? kérdem tűlle ingerködve.

— Gatt besicz! szabadkozék ü. Fogadjon el mint tiszteletpéldány.

— Nömös bögyü hőgy! Többre böcsülöm a magam firmáját, semhogy prezentbe efogadjak valamit, ha rullam nevezkedik is. — Ezzel oda vágtam a kármentő márványos asztalára öt szál fiatal flórest, hogy csak ugy csattogott. Mán az utczán vótam, még mindétig kefélte a bekecsömet, ádnám vissza neki duflán!

Egy ibrikes bótba látok egy sörös kancsót a magam uri pofotómiájával. Tyű, aki árpalétül pohosodott mivíszettye van az Holbájnodnak!... hát sörczégérnek gyalázod borkedvellő mivoltomat? De csakhamar meglohadtam. Jó ápétust annak, aki oan edínybül szürcsőget, akinek a belseje felé háttal állok a Szellőmmel együtt!

Bévül takaros honhőgyike árulta jaz kancsót.

— Gyöngyöm, porczellánykám, mondok összejütvel az bokámot, mán csak a hiriér is, hat stukkot ebbül a kriglibül.

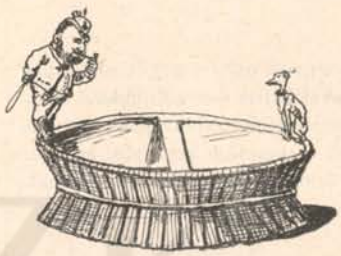

Az ember ne smucziczigoskodjon, ha tisztösség éri.

Nini! Még hamutartó jis van a magam diszes perszónájával! Magam a széllin állok a csészének, oszt ippeg készülök belespriccző ni. Szembe véllem a kutyám, pihenőbe. E'sse kutya! No Szellő, én legyek a Rudi borbély, ha nem különb monumentumot kaptunk mink ketten,

mint a Széchenyi István szobra, akit bálvánnak se szeretnék a száraz malmomba, ott veretném széjjel a Sámi zsidóval ócska vasnak! A Mözmer bóttyába mög a gyócs végibe ragyogok, a szalvétába is belestikkőtek. De mán ehhöl csak szép fehér cseléd merje törűni a száját. Hadd csókolom akkor is, amikor nem tok felűle.

Pártulom az honyi ipart, ha nem vagyok is vándorló prófétája, mint fogékony bajnok társam a zsidó asszonyok környül; — s nem is sajnállom az kípem mássát tűlle. De jaz ipar csak rajzolatba cseleködheti ki, ammég magam oan jó példával lipködök elül a tiz esztendők multán megejtendő népszámlálás érdómibe, hogy akkor mán a karafina, findzsa, szalvéta mind az én valláskülömbség nekű elszaporodó hasonmássajim kezibe lészön.

Addég is az arczképemnek a kancsó belseje felé eső nadirját egy Thonet székre nyomván, lölkös buzditással aztat kajáttom: hadd is szólljék hát az a magyar nemzeti iparos csöndes!

Omen.

KÉT ellenzéki klubban
Csodálatos jó hir szárnyal:
Hogy Teleszki nem szavazott
Szerdán reggel a kormánnyal.

S ott uszik mint rózsafelhő
Ellenzéki urak álmán:
Teleszki is odahagyta —
Megbukik már Tisza Kálmán.

Borsszem Jankó e dologból
Egészen más morált vesz ki:
Nagyon erős a többség, ha
Opponálni mer Teleszki.

Vöröshegyi Dávid ur levele
t. cz. Tojáss Dániel ispán urnak.

Budapest, Palais Montrouge, 25. Février.

Ispán ur!

Ha én mostanába magának irom kevesebet, azért maga aztat ne hidjen, hogy magának kevesebet kel gazdálkodni. Mindig a gazdáçat legyen a fő. Most mángorol nekem idő, mert nekem a farsingba ott kell leni minden élite bálba, főleg minden izraél ite bálba, ami nekem nem mulatság, mert abul nincsen semi haszon. A Ngs. Aszonynak minden ilyen alkalmával egy nagy toilette, a Nagyságos Kisaszonyoknak minden ilyen alkalmával megint egy toilette. Én nem is todom, hagy lehet mondani alkalomnak olyant, ami nekem olyan alkalmatlan! Azután még a sok pénz a mosónékra, a friseusekre, a comfortablera, meg a sperrgeld! A mostani időben az mélyen bele szakítja az embert, és a speculation is nagyon bizonytalan. Mert a börze olyan mint egy lawina: egyszer szál föl, egyszer szál le. Szerencsére az urffyam, az Arpádkám segíti engemet. Mondtam is róla a nagyságos nőmnek: il est mon second Je; amit maga nem is érti.

Azután még azok a jótécogne aszonyságok! Nem hagyják engemet békibe, muszáj nekik áldozatot hozni. Knoblesse knoblige, ami magának megint cseh faluk. Ha a redoûte termeiben vagyok, akor is mindig a gazdaságra jár az eszem, a fejem akor is tele van trágyával, minden gondolatom malacz, bárány. Ha maga is ilyen fölfogásal, ilyen figyelemel nézné a gazdaságot, akor maga volna egy magosabb ispán, egy high Tojás! De eztet maga megint nem ért. Én mindig nagy gondolatokkal vagyok vemhes. Máskép hogy tudnék fizetni a nagy adót, a cselédet, a tisztet. De maguk csak alusznak, esznek, élnek a nemesi birtokomon, mint isten Franczíaországba.

Apropos! Azt a 600 holdacskát, amit vettünk a gróf Makláry Julától, — fogom kérdezősködni, lehet-e követelni a titolost is hozzá? Graf v. Vöröshegyi! Nem hangoz roszul. Vagy lehet talán valami adoptionnal operirozni? Dugja ki a maga csiga szarvait, puhatoljon és ledjen egy ögyes diplomát.

Maga irja, hogy a ló adjon rugta molt héten egy farkast. Mért nem számolja be a farkas bőrivel? Az drága bunda és a szőcsök jól megvesznek.

Hogy vagyunk a takarmánnyal? Válogatósak-i az álatok? És miljen az emésztés? A föld enyi heverés után adhatna magából magától is egy jó terméset. A disznókat 20 florinnal drágábra tartson párját, mert Amerikából a behozatal meg lesz tiltva. Én már todom előre. A miniszter, az én barátom, nekem eztet megsugott. Kéz kezet mos. Ő nekem ád hireket, én köldöm neki az abendblatt a neue freie Pressetűl.

Vasárnap kenessen meg a lószerszámot; de ne pomádéval vagy ludzsiral, mert az drága. Hanem halzsiral.

Most én adok egyikét a saison legfényesebb báljaitól. A barátom a Börzeviczi invitirozta a Franz Lisztet a soiréera és köldött neki másnap 10 fl. 50 xr. (a kocsit is megfizette és nem számitott be neki a vacsorát.) Mink zsidó magnátok kezdönk nagyon emelkedni a társodalmi életbe. Én sem fogok hátra maradni. Ha én Lisztnek igérem 20 frt. és köldöm neki extra fein szivart és invitirozom a Pisto Karólit (honorár nélköl) és hagyom énekelni a Wilt a hogy csak maga akar, és hagyom deklamirozni a Ujváry és a Vizházy és beeresztek egy pár journalistot, hogy csinálják reclame és ott lesz az egész tout Pest — szeretem meglátni ki lesz nóbelabb: én vagy a Móricz.

Ere a bálra, hogy sokba ne kerőljön, köldjön az ispitálos birkából: abul csináltatok az én konyha chefemel őz pecsenyét. Köldjön be a baromffyaimból is és a maga tojásaiból. A regale bérlő hozon be 50 üveget a vörös borbul; vanak bordeaux-palaczkaim, megtöltöm. Ez lesz a bordeaux. Bátran mondhatom, hogy külföldbül jött. Csak hogy az én külföldemből, mert hiszen az én földem nincs bent. Érti?

Mit gondol? Ha az öt vályogvető czigányokat megmosatna, tisztán tudnának-i húzni?

Ezel vagyok a maga kegyes uraság

DÁVID V. VÖRÖSHEGYY.

P. S. Hogy mert az Agnes Pestre jöni dajkaságba? Tegnap majd meghaltam ijedésembe mikor meglátam a Jósefplatzon. Micsoda éhlhetetlenség ez magától? Rögtön válaszoljon, ha majd jün be kocsi.

V. FÖNTEBBY.

FÖRMEDVÉNY.

— Dulfuldurban. —

Merénylet!!
Aljasság!!!
Tab fuit!!!!
A tiszta erkölcs és önzetlen hazafiság liljomfehérségének keresetlenül talált összeütközése az erkölcsi hanyatlás korrruppcziójának — mijével? Igen! mijével?
Tudd meg nemzet! Érintkezése enerkölcsöm szeplőtlen patyolatos gyolcsának a somogyi politikai kanászság zsákvásznával!
Halljad és itélj!
Tabon, Kárádon, a Miklós Pista váltógazdasága dobra vitte löllei enpolitikánkat.
Pista uszik, Imre uszik, Árpád uszik, Henczegtallér uszik, a kerület uszik, minden uszik, csak én nem, mert tekintélyem sulyával megfeneklettem.
Tenni kell!
Rohanunk a helyszinére.
Dühöng a csata.
Sivit az argumentum.
Kárádon összecsap a czentrum: át kell törni! mondom. S élére állok a hős légiónak.
Az összecsapás irtózatos volt.
A kárádi disznópiacz enpolitikám történetében világosi gyászba borit egy világot.
Tengernyi nép!
Felállok a hordóra.
Kezdem.
Hallgatnak!
Folytatom.
Közbekiáltanak. Mit? Ezt hogy: politikai blondinság! Kókler politika! Kötélmászó hazafiság!
Egy megsemmisitő pillantással felelek a közbekiáltónak s a szemtelen nem semmisül meg!
Megszólitom higgadt önmérséklettel: ki az a nyomorult gaz, a ki nekem, Vérhasovaynak! ezt meri mondani?
Várok; de nem sokáig.
A tömegből egy hatalom bérencz sbirrje, kifogyván az érvből, egy uritökkel felel, mely uritök véletlenül a kezeügyében levő homlokom szeplőtlenségéhez csapódik; sőt szét is loccsan rajta!
Mint hős a csata döntő pillanatában öntestét vetette az ellenség arczélébe: ugy én is egy hátulról jövő ösztönzés rohamának engedve, leröpitettem magamat a hordó tetejéről a merénylő fejéhez, aki halálsápadtan tért ki testem rohanása elől.
Én, mint egykoron ama görög nem egyesült félisten, az anyaföldhöz vágódva, erőt akarok meriteni. És lám: a polgári szeretet megsegitett benne, mert kiméletlel lenyomta a vállamat, lábaimat, sőt ismételve megtapogatta testemnek azt a részét is, a melyet a barbárság csak messziről szokott mutogatni az ellenségnek.
Fölpattanok; karjaimmal hasitom a tömeget — s ez anyáskodva kisegit a szárazra.
A hitehagyottság aljasságának undoritó konczán rágódó sajtó-ebek röhögve vonitanak.
Csak röhövonagjatok! De tudjátok meg, hogy még bérencz sbirrjeitek is összelapulnak méltóságom fénye előtt: nem valami k o m i s z, hanem csak ú r i tökkel mernek közeledni felém, tehát csak gyülöletök tiszteletével illetnek.
Tab fucs ugyan, de a becsület meg van mentve.
— Dido! hopp!

CSODABOGÁR.

Igen tisztelt honfitárs!

Midőn »Veszprém« lapunkból jelen m u t a t v á n y t beküldeni szerencsénk van, azon kérelemmel tesszük ezt, hogy a z t m e g t e k i n t e n i, s az esetben, — ha p á r t f o g á s á r a érdemesnek találja — m e g r e n d e l n i, e l l e n k e z ő e s e t b e n ☛ **felbontatlanul** ☚ visszaküldeni méltóztassék. Azon kellemes reménynyel élünk, hogy stb.

A »Veszprém« kiadóhivatala és szerkesztősége.

(Hogy nézze meg már a boldogtalan adresszatus, ha nem szabad a lapot fölbontania?)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

V. d. R. *(Rttrdm.)* Nagyba vesszük a német Alföldön nyilatkozó rokonérzést Magyarország iránt. Az ottani élczlap közleményein is épültünk. Furcsa, hogy lapunknak azt a két alakját még Amerikában is szerepeltetik. — **P. B.** *(Bdpst.)* Jól eltalálta a hangot. Folytatása nem fölösleges. — **Csbcs.** Hisz ez egészen kraxelhuberi orthografia! »Gyukszem!« Már mért nem »gyuxem«? Tyalázatos! De azért egy pár jó apróság akadt benne. — **F. B.** Biz azokért nem jár egyéb, mint felső helyről származott dicséret és biztatás. Kérjük, érje be vele. — **Tani.** Az első küldeményt nem vettük. A második után itélve valóban k á r b a veszett. Mentül többet az eredeti alakról! — **Kllsztsz.** Valameddig Budavárt Henczy-szobor áll, addig semmi okunk a temesvári pecsovicsokat kifiguráznunk. Az elegia különben jól indul:

Nagy Hunyadnak hires vára,
Ujra látlak valahára,
Ujra látom ős faladat,
Rajt kétfejü kő sasodat.

Nemo. *(Mdgys.)* A némel student urak csak taksáljanak 80 krra egy szál gardedámot. Ők tudják, mennyit ér. — **P. I.** *(Klsvr.)* Levél ment. — **M. F.** *(R. Krsztr.)* Rozmaringgal földiszitve fogjuk bemutatni a kedves, naiv sorokat. — **M. G.** Kiadatott a »B. J.« orvosi fakultásának. — **Orvsnnvdk.** Módjával. — **Bcsk.** *(Szrvs.)* Hol olvassuk meg azokat a czikkeket? Az uj küldeményben is sok a sikerült. Csak arra figyelmeztetjük, hogy B. A. ép ugy nem beszél a Mokány Berczi nyelvén, valamint förmedvényes V. nem szól a Titánén. Szigoruan meg kell tartani a határt, hogy a különféle alakok jellemző vonalai és szinei egymásba ne olvadjanak. — **D. J.** *(M. Ujvr.)* A javából való. — **Bnkr.** *(Bcs.)* Többed magával rajzra derül. — **D. Zs.** Ez egyszer nem pattant. — **Régi olv.** Arra külön válaszolnánk levélben, ha tudnók: hova?

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.